

Bráška za trest

Lucia Molnárová

BRÁŠKA ZA TREST

Lucia Molnárová

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikací, 1. vydání a 13. eknihu v edici Secret Press

Autor © Lucia Molnárová

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-05-2 epub

978-80-88553-04-5 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace:

Mít staršího bráchu je za trest. Zvlášť když vypadá jako model, studuje práva a chová se jako vaše osobní FBI.

Sedmnáctiletá Ava má jediný cíl: prožít normální středoškolské rande, najít kluka na maturitní ples a nezbláznit se. Jenže její o tři roky starší bratr Caleb má jiný plán. Je obrovský a s oblibou likviduje každého kluka, který se k Avě přiblíží na méně než dva metry. Když Caleb zničí další slibnou schůzku výsledkem o stavu brzdového systému, dojde jí trpělivost.

Je čas na pomstu a pořádný plán, jak bráchu zaměstnat.

A ten plán má jméno Raven – z motorkářského baru, která smrdí cigaretami, nosí koženou bundu a bojí se jí celá škola.

Jak dopadne Ava, když její dokonale promyšlený plán začne vybuchovat v přímém přenosu?

Věnování:

Pro mého bráchu. Jsi sice idiot, ale můj idiot.

Kapitola 1

Ava

Angelo's Diner je plný lidí, ale mě zajímá jen jeden člověk. Jake Morrison. Před sebou mám milkshake s třešní a naproti mně sedí on, kapitán fotbalového týmu. Když se na mě usměje, usmívám se taky.

„Takže... co děláš o víkendech, když zrovna netrénuješ?“ ptám se a utírám si dlaně do ubrousku, protože se mi potí. Jake se nakloní blíž přes stůl, opře se o lokty a hrubým hlasem řekne: „Většinou jsem na hřišti nebo v posilovně, ale dneska jsem radši tady... s tebou.“ Zachichotám se, ale pak si uvědomím, jak debilně zním a uklidním se. Už otevírám pusku, abych mu řekla, že já taky radši sedím tady než doma, když vtom se rozletí dveře a zvonek cinkne.

Prosím... ne!

Neotočím se hned, protože ten zvuk znám, znám i ty kroky, co jdou přímo k našemu boxu.

A pak to přijde. Ten nejodpornější hlas, jenž k smrti nesnáším.

„Avo, zlatíčko, ty jsi mi neřekla, že máš dneska program.“

Zavírám oči a chci umřít.

„Calebe, co tady děláš?“ otočím se a snažím se, aby mi nezněl hlas našťavaně, ale zní. Stojí u stolu v černém tričku, s vyhrnutými rukávy a na zápěstí má hodinky, co dostal od táty.

Ne, neřekla jsem mu o dnešní schůzce, protože vím, jak by to dopadlo.

„Byl jsem v okolí, dostal jsem hlad,“ přivře na mě ty své blankytné oči. Je mi to jasný, někdo mě napráskal. Rozhlédnu se kolem sebe, kterej z těch idiotů mu dal echo? Momentálně jsou podezřelí všichni.

Caleb si přisune židli a sedne si přímo mezi mě a Jakea, takže teď místo na svého společníka koukám na bráchův profil.

Jake se narovná, protože všichni kluci na škole Caleba znají. Ví, jak mi ničí život, a proto se mnou nikdo nechce jít na rande. Vlastně se divím, že Jake přišel.

„Ahoj,“ podává Calebovi ruku, „já jsem Jake.“

Caleb mu tu ruku stiskne, nepouští a dívá se mu přímo do očí. „Jake Morrison, číslo sedm, fotbal, GPA 3.8, táta právník v centru, máma pracuje v nemocnici, bydlíš na West Side.“

„Jo, odkud to víš?“ zamrká, stáhne ruku zpátky.

„Caleb, Avin starší bratr, takže je mou povinností zjistit si vše o klukovi, co má odvahu s ní jít ven,“ hodí po mně pohled vraha.

„V pohodě, kámo, my se jen poznáváme.“

„Jasně, poznáváte se, to je v pořádku, jen chci vědět, s kým se moje ségra baví.“

Kopnu bráchu pod stolem do holeně a zasyčím: „Přestaň, hned teď, protože tohle není výslech.“ Mám toho plný zuby. Je to pořád jedno, a to samé dokola. Myslí si, že mě chrání, ale jen mě zesměšňuje.

„Au, nekopej mě,“ Ani se na mě nepodívá, stále skenuje Jakea.

„Ty jsi začal,“ cítím, jak mi hoří tváře, „přišel jsi sem, sedl sis sem, a teď děláš scény.“

Jake si odkašle a zkusí to zachránit.

„Hele, Calebe, já Avu respektuju. Chodíme spolu na angličtinu, je chytrá, pomáhá mi s esejem, a pozval jsem ji, protože jsem chtěl, aby to bylo fajn.“

Caleb se opře, složí si ruce na stůl a pohrdavě se zasměje. Bože, teď to přijde... tohle je můj sociální konec. Likvidace v přímém přenosu.

„Respektuješ, to rád slyším. Takže ti nebude vadit pár otázek, že ne?“ než Jake stihne odpovědět, tak Caleb pokračuje. „Máš brigádu? Protože můj táta říká, že chlap má mít zodpovědnost a brigáda je základ.“

„Dělám v sobotu ve strejdově autoservisu. Měním olej, nic velkého.“

„Dobře, a co plány na vysokou? Kam se hlásíš? Protože jestli chceš odejít ze státu, tak to musí Ava vědět dopředu.“

„Hlásím se na State,“ brání se Jake, „je to hodina odsud, takže bych byl blízko.“

Mám chuť zařvat, protože tohle není jeho věc. A hlavně... je to první rande. Neměla jsem ani čas zjistit, jestli to mezi námi zajiskřilo.

„State je fajn. A co tvoje auto, máš v pořádku brzdy? Jestli vozíš moji ségru, tak chci, aby dojecha v pořádku domů.“

„Brzdy jsou nový, měnil jsem je minulý měsíc.“

„Výborně, aspoň něco.“

Servírka přichází, pokládá přede mě vodu a ptá se, jestli si dáme ještě něco. Toho brácha hned využije.

„Burger, medium rare, hranolky navíc, a sestře doneste ještě jeden milkshake, tenhle jí zteplal.“

„Nechci další milkshake, chci, abys vypadl“ prsknu rychle, ale servírka už kývne a odchází. Caleb mluví tak, že ho lidi prostě poslechnou.

„Takže, Jakeu,“ pokračuje, jako by se nic nestalo, „před třemi týdny jsi na párty u Brookse postoval story s popisem *kdo dneska uloví roztleskávačku*, myslel jsi to vážně?“

Jake zbledne, koukne se na mě a hned se hájí: „To byla sranda, kluci jenom blbli.“

Poslouchám je a už je mi to všechno úplně jedno, tohle rande je stejně v troskách.

„Sranda je, když se smějete oba, a když zveš moji ségru ven, tak chci vědět, že to myslíš jinak než s holkama z párty.“

„Myslím,“ řekne Jake, ale jen proto, že se bojí. Ve skutečnosti se na mě už nepodívá. „Líbí se mi, je jiná než ostatní, a proto jsem ji pozval ven,“ na vteřinu si myslím, že to ustál, že Caleb přestane.

„Fajn, a teď poslední věc, v kolik ji přivezeš domů, protože náš táta má pravidlo do devíti, a já to hlídám.“

Jake se koukne na hodinky, i když je nemá.

„Hele, já... já si zrovna vzpomněl, že mám zítra brzo trénink, coach nás zabije, jestli přijdu pozdě.“

Vstává tak rychle, že málem převrhne židli, hází na stůl dvacet dolarů a loučí se: „Avo, promiň, zavolám ti, jo?“

Nezavolá. Vím to. Všichni to víme.

Než stihnu odpovědět, tak je pryč. Dveře dineru cinknou, Jake zmizí a já zůstanu sedět naproti bráchovi, který si v klidu bere hranolky, co servírka právě přinesla.

„Proč?“ zašeptám, protože nahlas to nejde. Cítím, jak se mi třesou ruce, „proč mi to pokaždé děláš, proč nemůžu mít jedno normální rande?“

„Protože ten kluk přišel rovnou z tréninku, měl špinavé boty a ani se neobtěžoval převléct. Jestli si myslí, že je moje sestra zastávka mezi hřištěm a párty, tak se plete.“

„To! Není! Tvoje! Věc!“ každé slovo říkám hlasitěji. Lidi od vedlejších stolů se otáčí, ale je mi to jedno. „Je mi sedmnáct, můžu se rozhodovat sama!“

„Je mi to jedno, kolik ti je,“ strčí si hranolku do pusy a já si v duchu přeju, aby mu zaskočila.

Hodím ubrousek na stůl, беру kabelku a zařvu: „Nenávidím tě, fakt tě nenávidím!“ jdu ven, než uvidí, že mám slzy v očích. Zastavím u jeho černého Porsche a kopnu do pneumatiky. Za sebou slyším ty jeho tvrdé kroky. „Odvez mě domů,“ řeknu, když se zastaví u dveří řidiče.

„Říká se prosím.“

„Prosím,“ cedím mezi zuby, nastupuju a celou cestu mlčím. Rádio je vypnuté a já koukám z okna, aby neviděl, že mi tečou slzy.

Před domem zabrzdí, vystoupím dřív a zabouchnu dveře tak, že se zatřese celé auto.

Vběhnu domů, letím do pokoje, zase třísknu s dveřmi a hodím sebou na postel. Slyším, jak říká mámě, že jsem byla unavená.

„Tak ji nech, ona se z toho vyspí.“

Nevyspím, protože v hlavě si přehrávám celý večer, každou jeho otázku, každý Jakeův pohled a vím, že jestli něco neudělám, tak na ples půjdu sama, a to nehodlám dopustit.

Kapitola 2

Caleb

Bouchám dveřmi a klíče házím do mísy v chodbě, kde už leží máminy od auta a tátovo od kanceláře. Z patra slyším hudbu, co si Ava pustila na protest.

„Jsem doma,“ houknu. Jdu do kuchyně, otevírám lednici a vytahuju kolu. Po tom výstupu v Angelo's potřebuju cukr. Opřu se o linku, zatímco z patra řve Billie Eilish, což znamená, že Ava je našťvaná na maximum.

„Cos jí zase provedl?“ máma sedí u ostrůvku a popíjí kávu. Je to divnej člověk. Klidně si dá kafe o půlnoci a pak jde normálně spát. Přejdu k ní a políbím ji na tvář. Pohladím její vlnité blond vlasy a usměju se. „Copak ji musíš tak trápit?“

„Není to trápení, jen ji chráním,“ napiju se z plechovky.

„Před čím? Před zlomeným srdcem? Calebe, tím si musí projít, neochráníš ji před láskou. Jen se to otočí proti tobě,“ hledí na mě s láskou, ale jedno neví. Já jí přeju, ať je šťastná a zamilovaná, ale tohle nejsou zrovna ti správní adepti.

V duchu si přehrávám Jakea Morrisona, jak se klepal, když jsem se ptal na brzdy, a musím se ušklíbnout, protože ten kluk měl na botách zaschlé bláto a myslel si, že mu to projde. Já takové věci nepřehlížím. Tohle nebylo poprvé, a nebude to naposled. Před Jakem byl Tyler

z chemie, co Avě nezaplatil ani vodu. Počkal jsem si na něj na parkovišti před školou.

Pamatuju si to přesně, stál jsem u jeho omláčené Hondy a ryl do kapoty klíčem nápis *šprt*.

„Co děláš, ty vole?“ zaječel.

„Trochu si hraju. Příště, až vezmeš holku na rande, zaplat' za ni,“ chytil jsem ho za vlasy a praštil mu ksichtem o plech. „Na mou ségru se už ani nepodíváš.“

Pak byl Matt z debatního kroužku, chytrej kluk, samé jedničky, ale o Avě prohlásil před půlkou třídy, že je snadná, stačí kytky z benzínky. Zmlátil jsem ho kopřivami.

Od té doby zdraví Avu na chodbě s odstupem dvou metrů.

Nejhorší byl ten týpek s BMW, jmenoval se Cole. Dvacet dva let. Myslel si, že když má prachy, tak má nárok posílat fotky, co sedmnáctileté holce neposíláš.

Našel jsem ho před klubem. S ním jsem neprohodil ani slovo. Rovnou jsem ho zmlátil, že skončil v nemocnici. Naštěstí je táta právník. Ještě jsme ho udali.

Baví mě to? Jo, baví, protože když vidím, jak se kluci potí, když zmíním tátu právníka, nebo když se jen postavím blíž, tak vím, že Ava je v bezpečí, a ten pocit je lepší než výhra v basketu.

Už na střední jsem měl své jméno. Byl jsem quarterback v rugby, chodím do posilky, mám páru a svaly. To stačí, aby se vás lidi báli.

Ve škole to mám jednodušší, jsem ve třetáku na právech, přes den semináře, večer knihovna nebo posilovna, a profesori mě žerou, protože nosím úkoly včas a u zkoušek nemluví.

Mám v kampusu pověst, holky z kolejí se smějí mým blbým vtipům, kluci mě zvou na pivo a já si vybírám, s kým se bavím, protože času je málo.

Jenže poslední dobou mě to tam nebaví, všichni řeší stáže, fondy a kdo má lepší auto, a já radši sedím v baru Blue Lab. Dám si whisky bez ledu a čumím do zdi, protože tam po mně nikdo nic nechce.

A právě do Blue Lab se chystám i dnes. Je to podnik na konci města. Takový motorkářský bar, kde můžu vypustit páru.

Sedím si v klidu na baru, když se objeví Raven Delgado, v kožené bundě s černými vlasy v culíku a táhnou z ní cigarety. Zná ji od vidění. Jsme na stejné škole, ale ona studuje ekonomiku. Jde z ní větší strach než ze mě.

Hodí helmu na bar a objedná si pivo, jako by jí podnik patřil. Všichni v baru ztichnou, protože Raven znají i ti, co ji nikdy neviděli. Mluví se o ní na právnické fakultě i na benzínce, a legenda tvrdí, že když se naštvě, tak končíš s monoklem.

Sedí dva taburety ode mě, ani se nepodívá kolem sebe, a já ji sleduju koutkem oka. Na rukách má olej, na krku starou jizvu a v postoji něco, co nekřičí „zachraň mě“, ale spíš „zalez, šmejde“.

„Ty jsi Caleb, že jo?“ prohodí zničehonic. Většinou na mě lidi sami od sebe nemluví.

„Záleží, kdo se ptá,“ odpovím a odložím telefon. Ona se napije piva a utrousí: „Slyšela jsem, že likviduješ kluky, co se motaj kolem tvójí ségry.“

Nechekám to, takže na vteřinu nevím, co odpovědět.

„Nelikviduju, jen filtruju. A co je tobě do toho?“ zamračím se. Kdo jako je, že se tak stará?

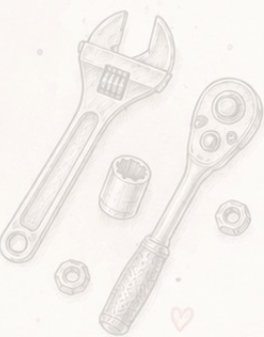
„Nic,“ odvěti, „Jen, že se tváříš jako chcípák, přitom svou ségru chráníš. Je to od tebe náhodou fajn. Jen bacha, motá se kolem ní Liam Carter,“ mrkne na mě a než stihnu něco dodat, tak dopije, hodí na bar pětku a odejde.

Její slova mi dojdou až po tom, co zmizí z baru i její nikotinová vůně. Raven není typ, co řeším, nechodí na přednášky, nenosí lodičky a nenechá se koupit večerí. A stejně mě dostala tím, co řekla. Okamžitě si jdu toho zmetka vyhledat, jenže si nevšimnu, že mi chcipla baterka. Jedu tedy domů, po cestě mám mobil na nabíječce. Když dorazím, Ava nahoře řve text: „*I don't belong to anyone*“. Vyhledám si Liama a sleduju jeho profil. Všimnu si, že ten hajzl poslal Avě kytku. A do školy. Rudé růže. Dobře, Liame, uvidíme, jestli obstojíš.

Na instagramu si najdu i tu holku z baru. Byla jiná. Sjíždím jí fotky a musím se usmát. Ta holka je peklo samo. Položím mobil na postel a jdu se vysprchovat. Jenže jakmile vlezu do koupelny, vracím se pro mobil. Nemůžu se mýt bez hudby. Jaké to je překvapení, když najdu svou sestru, jak si hraje s mým telefonem.

„Avo, potřebuješ něco?“

„Jo, abys neexistoval!“ prskne a pak odejde, jako bych se jí já
hrabal v soukromí.

Kapitola 3

Pohled: Ava

Oblékám si černé džíny, bílou mikinu a tenisky. Vlasy si stáhnou do vysokého culíku, ať mi nepadají do obličeje, až budu holkám vyprávět, co se stalo.

Sejdu dolů, máma mi strká do ruky toust se slovy: „Vezmi si aspoň tohle, Avo, vypadáš bledě.“

Caleb sedí u ostrůvku, kouká do mobilu a ani nezvedne hlavu.

„Dobré ráno,“ utrousím a беру si toust, „někdo se tu tváří, jako by včera nezničil jediné rande, co jsem měla za půl roku.“

Caleb jen zvedne obočí, ukousne si z jablka a usměje se. Opravdu jsem se těšila, až půjde na vysokou, ale jaké to překvapení, když jsem zjistila, že nikam neodjede, protože si vybral naši univerzitu.

„Dobré ráno, ségra, vyspala ses z toho?“

Protočím oči, protože on fakt nepochopí, že se z toho vyspat nedá.

„Vyspala?“ odseknu, „zdálo se mi, jak mi brácha kazí i maturitní ples, díky za inspiraci,“ беру batoh, protože jestli tu zůstanu ještě minutu, tak po něm něco hodím.

„Calebe, dost! Proč jí nedáš aspoň jeden den pokoj!“ zařve máma. Aspoň jeden člen rodiny je se mnou.

„To je všechno z lásky,“ pousměje se. „Hodím ji do školy, ať má radost.“

„Ne, prosím, já s ním nechci,“ prudce se k nim otočím.

„Ale nech toho,“ dojde ke mně a chytne mě tou svou těžkou prackou kolem krku.

„Ty nejsi můj brácha. Stoprocentně tě naši našli u popelnice.“

„Ne, to ty jsi prý adoptovaná. Máma říkala, že jsi byla tak ošklivá, že jí tě bylo líto a vzala si tě domů. Marně chudák doufala, že vyrostes do krásy,“ zasměje se.

„Kreténe,“ bouchnu ho do žeber. Na to mě on vystrčí ze dveří, až letím skoro do auta. Blond culík mě švihne do rudého obličejce.

„Vidíš, ani chodit neumíš,“ odemkne auto a směje se jak postiženec.

Nasednu, připoutám se a vyplážnu na něj jazyk, zatímco on mi ukáže prostředníček.

V autě cestou do školy mlčím, Caleb řídí, v rádiu hraje nějaký playlist, co nesnáším, a když zastavíme před školou, tak vystoupím dřív, než stihne cokoli říct.

„Papa, ochránce,“ houknu přes střechu auta a prásknu dveřmi. Malá pomsta je taky pomsta, a mířím rovnou k hlavnímu vchodu, kde už stojí Chloe, Mia a Priya. Chloe je asiátka, Priya mulatka a Mia normální běloška jako já. Jen má hnědé vlasy. Momentálně. Dost to mění. Každopádně, i když jsme každá jiná, společně tvoříme dokonalý tým.

„Ježíši, Avo, je mi to tak líto, už to vím,“ začne Chloe a jde mě hned obejmout.

„Co se stalo?“ Mia kouká z jedné na druhou.

„Hádej,“ opřu se o skříňku a batoh nechám spadnout na zem, „Jake Morrison, Angelo's Diner, a můj bratr v roli ochranky, státního zástupce a popravčího v jednom.“

„Ne,“ vydechne Mia a dá si ruku na pusu.

„Přišel, sedl si mezi nás a ptal se Jakea na brzdy,“ povídám a holky vyprsknou smíchy, i když mně do smíchu není, „a pak vytáhl jeho story s roztleskávačkou a Jake zdrhl.“

Priya si založí ruce a řekne: „Tvůj brácha by měl dostat medaili za likvidaci kluků, vážně. Tohle je už pátý za tenhle rok,“ a Chloe přikyvuje.

„Šestý,“ opravím ji, „počítám i toho z knihovny, co mi nesl knížky,“ všechny tři se na mě podívají s lítostí.

„A co Liam? Poslal ti kytku, viděla jsem stories.“

Ztuhnu, protože Liam Carter je kapitán basketbalu, král školy a kluk, kvůli kterému nespím, a včera fakt poslal rudé růže rovnou do školy.

„Jo, poslal,“ přiznám a cítím, jak rudnu. „Ale k čemu to je, když Caleb dýchá i za roh.“

„Minnie z áčka říkala, že se bavil s klukama, že tě chce pozvat na ples,“ řekne Priya.

„Ples je za dva měsíce,“ vydechnu a zakloním hlavu. Srdce mi poskočí. „Chci, aby mě pozval, ale on se bojí mého bráchy... všichni se ho bojí.“

„Tak mu to usnadni. Pozvi ho první. Já jsem třeba Derecka pozvala,“ řekne Chloe.

„Ale ty s Dereckem chodíš,“ vyčte jí Priya a všichni se začneme smát.

„To neudělám, jestli mě chce, tak ať sebere odvalu. Nechci kluka, co se schovává před mým bráchou.“

Vtom se otevrou dveře školy a dovnitř vejde Liam. Miluju tu jeho modrou mikinu, batoh přes jedno rameno a ruce, ve kterých drží kafe. Bože, fakt ho žeru.

Naše pohledy se střetnou, on se usměje jen koutkem, a já zapomenu, co jsem chtěla říct, protože Liam Carter se na mě kouká jako nikdo.

„Ahoj,“ zastaví se u nás a kývne. „Jdete na matiku?“ Chloe do mě strčí.

„Jdeme, ale Ava má trauma, Caleb jí zase zničil rande,“ vyhrkne Chloe a já bych ji nejradši zabila.

Liam se zamračí.

„Jo?“ v hlase má něco tvrdého, „tvůj brácha pořád dělá problémy?“

Pokrčím rameny.

„Dělá,“ přiznám jako robot.

Zazvoní, všichni se hrneme do třídy a Liam jde schválně vedle mě, batohy se nám otrou, a já mám pocit, že mi srdce vyskočí z hrudi. Je mi tak blízko, že cítím, jak voní, jak mu buší srdce, dokonce jak dýchá. Liam dýchá úplně jinak než normální lidi.

„Ples se blíží, Avo,“ mrkne na mě a pak zmizí ve dveřích. Sednu si do lavice, srdce mám až v krku. Chloe mi kopne do židle, „Slyšela jsi to? Brzy tě pozve!“

Jen kývnu, protože mluvit nemůžu.

Celou matiku nedávám pozor, učitelka píše na tabuli rovnice a já si čmárám do sešitu $L + A$. Hned to škrtám, protože jestli to Caleb uvidí, tak mi sežere sešit.

O velké přestávce sedíme v jídelně, holky řeší šaty na ples, já míchám pudink a Priya se zase vrací k Liamovi:

„Sázím, že tě Liam pozve do týdne.“

„Ne, dokud bude Caleb dýchat,“ odpovím a píchnu do pudinku tak, že odletí kus na stůl. „Musela bych bráchu zabít, nebo aspoň zabavit.“

„Tak to udělej jako ta holka ve filmu Deset důvodů, proč tě nenávidím?“ navrhone Priya.

„Ten film neznám,“ krouťím hlavou.

„Tam je holka, která nesmí nic, co nedělá její starší ségra. Ale ta mladší chce na ples, jenže nemůže. Vznikne plán: Seženou kluka, kterému zaplatí, aby starší ségru pozval na ples, tím může jít i ona. Ty sice na ples můžeš, ale pokud se kolem tebe bude motat Caleb, tak tě nikdo nepozve. Najdi někoho, kdo si nechá zaplatit, aby Caleba rozptýlil. Když se bude věnovat holce, nebude mít čas na tebe,“ vysvětlí mi Chloe. Vtom mi to dojde, včera večer jsem viděla Calebův mobil na posteli a na displeji byla holka s černými vlasy, kožená bunda... Raven Delgado.

Zarazím se s lžící v půli cesty k puse, protože mi to sepne, Caleb si prohlížel Ravenin profil, tu holku, co se jí bojí celá střední i vysoká. Holky si všimnou, že čumím do blba.

„Stalo se něco?“ šťouchne do mě Mia. Položím lžici, protože se mi v hlavě rodí plán, šílený, ale plán.

„Nic, jen jsem si vzpomněla, že znám způsob, jak Caleba zaměstnat.“

„Jak?“ vyhrknou všechny tři najednou a já se nakloním blíž, protože tohle neuslyší ani stěny.

„Raven Delgado,“ zašeptám, „Caleb na ni včera čuměl na Instagramu, a když ji dokopu, aby ho sbalila, tak bude mít plné ruce jí a ne mě.“

Chloe vyvalí oči, Priya hvízdne a Mia povídá: „Ty seš génius, ale taky sebevrah, Raven je zlo.“

„Zlo, co se mi hodí,“ odpovím a už počítám, kolik mám v prasátku. „Jestli Caleb bude řešit ji, tak já můžu jít na ples s Liamem a nikdo mi do toho nebude kecat.“

Zazvoní na hodinu, zvedáme se a já mám poprvé od včerejška pocit, že mám šanci. Brácha za trest dostane holku, co ho zkrotí. A jestli se ti dva do sebe fakt zakoukají, tak to bude bonus, protože pak budu mít klid napořád.

Kapitola 4

Caleb

Vyjdu z fakulty, batoh hodím přes rameno a mířím na parkoviště. Strčím si sluchátka do uší, ale hudbu nepustím, protože potřebuju ticho, když zahnu za roh k autům, tak ji vidím. Stojí u mé káry, opřená zadkem o kapotu, kožená bunda, černé triko, v puse cigáro a na tváři výraz, jako by jí to Porsche patřilo.

„Delgado,“ zastavím se dva metry od ní a sundám sluchátka, „slez z mého auta, než ti ho naučtjuju jako lehátko.“

Raven vyfoukne kouř nahoru, ani se nehne a povídá: „Klid, Whitte, jen kontroluju, jestli ti nepraskla hadice od ega, vypadá to nahuštěně.“

„Ego mám v pohodě,“ odpovím a přijdu blíž, „ale lak nemám pojištěnej na tvoji prdel, takže hni sebou.“

Rozesměje se a sklepne popel vedle mého předního kola.

„Ty seš fakt firemní materiál,“ utrousí, „naštveš se kvůli kapotě, ale když ti někdo hodí pravdu do ksichtu, tak mlčíš.“

„Jakou pravdu?“ zamračím se a opřu se o dveře řidiče.

„Třeba tu, že parkuješ jako debil,“ kývne k čáře, „zabral jsi dvě místa, asi aby ti nikdo nepoškrábal ego, že?“

Podívám se dolů, jo, jsem přes čáru, ale seru na to.

„Starám se, aby mi debilové neotvírali dveře do boku,“ odpovím.

„A evidentně to funguje, když tu stojíš jen ty.“

„Lichotíš mi,“ ušklíbne se a típne cigáro, „ale bacha, ještě se zamiluješ.“

„Do tebe?“ zasměju se, „to bych musel mít rád benzín, nadávky a modřiny.“

„A nemáš? Podle toho, jak čumíš, bych řekla, že jo.“

Ztichnu, protože má pravdu, čumím, a sere mě to.

„Co tu děláš?“ přejdu na útok, „kromě toho, že mi huntuješ auto.“

„Čekám na odvoz, princí,“ odpoví a vytáhne mobil.

„Smůla, princ dneska nebere,“ otevřu auto.

„Já taky nemyslela tebe, debile,“ odlepí se od kapoty. Udělá dva kroky a zastaví se, otočí a povídá: „Mimochodem, vrzala ti brzda vzadu vpravo.“

„Cože?“ zamračím se, protože auto bylo v servisu minulý týden. „Brzda, White,“ zopakuje pomalu, jako bych byl natvrdlej, „jestli nechceš skončit ve stromě, tak si to nech zkontrolovat, spasiteli.“

„Jasně, Niki Laudo, poznáš to podle sluchu, že?“ vysměju se jí.

„Destičky pozná i mimino,“ ťukne si na ucho, „a na rozdíl od tebe vím, jak zní průser.“

Nasednu, prásknu dveřmi a nastartuju, motor zaburácí a ona se ani nehne.

„Hele,“ stáhnou okýnko, „jestli mi kecáš, tak ti tu bundu propálím na výfuku.“

„Jestli nekecám, tak mi dlužíš kafe a bez keců o ségře, protože tvoje rodinný drama mě nezajímá.“

„Nebudeme řešit ségru, ale kafe si zaslouž, až mi dokážeš, že nekecáš.“

„Platí, a teď vypadni, smrdíš tu novým autem,“ odchází, aniž by se ohlédla.

Vyjíždím z parkoviště, vzadu to fakt vrže. Nadávám nahlas, protože ta holka má pravdu.

Zastavím o ulici dál, vystoupím a kopnu do zadního kola, protože nesnáším, když má pravdu někdo, koho nemůžu vystát.

Nasednu zpátky a dám si ruce na volant.

„Do prdele, Calebe, ty ji fakt pozveš na kafe,“ sere mě to, protože Raven Delgado je největší drčka na škole, a já ji místo ignorace budu muset najít.

Večer jedu do servisu, mechanik zvedne auto se slovy: „Destička je v háji, kdybyste to nechal, tak jste za týden bez brzd.“

Do hodiny má opraveno. Zaplatím, sednu do auta a místo domů to otočím k bistra na rohu, kde Raven dělá.

Vejdu dovnitř a ona stojí za barem, nalejvá pivo a když mě vidí, tak protočí oči.

„Co je, Whitte, došlo ti, že jsem měla pravdu?“ houkne přes celý lokál, až se štamgasti otočí.

„Došlo,“ sednu si na bar a hodím klíče na pult, „dlužím ti kafe, bez keců o ségre.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bráška za trest.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.